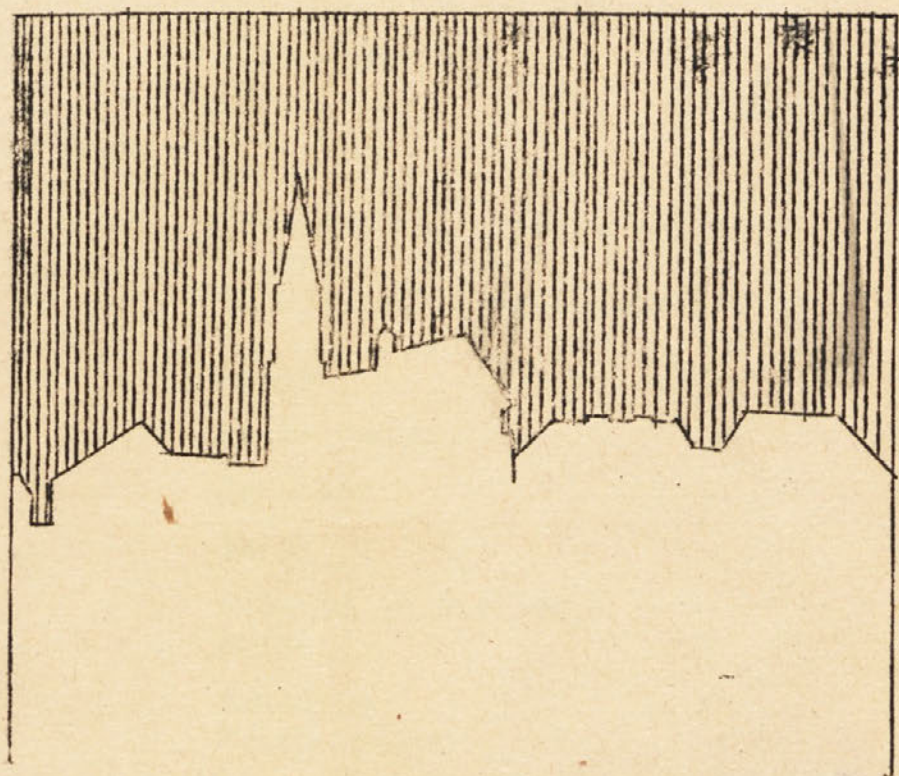

SESTIČICE

Letnik 12

Št. 3

GLASILO

NOVOMIŠKIH

GOŠPILAZIČEV

1963-64

TRETJA ŠTEVILKA STEZIC VAM PRINAŠA

Posvetovanje o srednješolskih
glasilih
Tretji sestanek gimnazijskega
komiteja
Naš intervju

MLADI LITERAT

C. Herrera - B. Joyce:	"Stezice" ali trnova pot spoznanja
B. Joyce:	To uro razkrivam zaupne stvari
	Pesem
Clay:	Rdeči demon
Magdalena:	November
	Želja
Ruth:	Tudi to je življenje
Clay:	Privid
	Nokturno
	Prazne ulice
N.N.:	Pesem stare vrbe
Mirko:	Zvezde padajo v noč
Cvetka Guček :	Srečno, Kekec
Nina:	Dramatski krožek
Meta:	Pevski zbor
	Priprave za novoletno jelko
	UREDNIKOV KOTIČEK
	ŠPORT

=====

STEZICE - glasilo novomeških gimnazijcev, izdajata literarni krožek in aktiv ZMS na Gimnaziji.

Glavni urednik: ANTON JAKŠE

Odgovorni urednik: RUDI PRIMC

Uredniški odbor: NINA GOLEŽ, CVETKA GUČEK, JOŽE SPLIHAL

Blagajnik: ALOJZ MALENŠEK

Tehnični urednik: LADO SEDAJ

Naslovi in ilustracije: DARKO DUH

Izhaja dvakrat mesečno.

Cona enega izvoda 40.- din.

Posvetovanje o srednješolskih glasilih

26. novembra je bilo v Ljubljani organizirano posvetovanje o šolskih glasilih, ki sta ga organizirala uredništvo Mladine in centralni komite ZMS. Posvetovanja sva se kot predstavnika uredništva Stezic udeležila tudi mišva. V Ljubljano sva šla s precej mešanimi občutki, saj si tega posvetovanja nisva jasno predstavljala. Predvsem naju je skrbelo, kaj bodo rekli o naših Stezicah. S sabo sva imela dve letošnji številki in ju ljubosumno skrivala v torbi, saj nama je bilo nerodno; letošnji tisk je bil precej slab pa tudi v vsebinsko in oblikovno kvaliteto sva čedalje bolj dvomila. No, pa je ta najina plahost kaj kmalu splahnela, saj sva po referatih, ki so jih imeli članica Sveta za napredek šolstva Jovita Podgornik, književnik Ivan Potrč in odgovorni urednik Mladine Jože Šircelj spoznala, da so Stezice pravzaprav na pravi poti. Ne mislim s tem, da so dobre, vendar pa je način, s katerim smo se lotili dela pravilen, in če bomo načrt tudi izpeljali, bo to delo vsekakor moralo roditi sad. Ne bom opisoval poteka posvetovanja: o njem si lahko preberete članek v 48. št. Mladine, vendar pa naj povem, da sva iz referata tov. Podgornikove, ki nam je spregovorila o splošni problematiki mladinskih glasil in tov. Potrča, ki nam je pojasnil vlogo in pomen mentorstva, ter tov. Šircelja, ki nam je povedal nekaj misli o urejanju in vsebini mladinskih glasil, izvedela marsikaj koristnega za našo nadaljnje delo.

V diskusiji, ki se je razvila po referatih, sva spoznala, da imajo tudi mnogi drugi listi podobne probleme kot mi. Tudi oni se trudijo za kvalitetni dvig glasila, nihajo med glasilom in literarnim listom, se borijo s finančnimi in tehničnimi težavami itn. Povedali so nam svoje izkušnje in mnenja, izrazili željo po tesnejšem sodelovanju med uredništvi, o izmenjavi glasil. Poslušala sva in se čudila. Bili smo zbrani z vseh koncev Slovenije pa smo vendar hitro našli skupni jezik. Skupne težave in skupni problemi so nas zbližali. In ko smo se razšli, smo bili polni optimizma in načrtov. Res, na tem posvetovanju nismo dobili kakega recepta za glasilo, saj tega skoraj ne more biti. Vsako uredništvo si bo pač pomagalo, kakor se bo znašlo, toda sedaj, po posvetovanju, se bo lažje znašlo, na določena vprašanja si bo znalo hitro odgovoriti in to je dovolj. Ostalo bo naredila praksa.

Tretji Sestanek gimnazijskega komiteja

V torek 10. t.m. po šesti uri se je komite ZMS gimnazije zopet zbral, da bi se pogovoril o tokočih vprašanjih in problemih, ki so se pojavili. Ker se le-ti tičejo tudi organizacije dela po posameznih razredih, so bili na sestanku prisotni tudi razredni predsedniki, navzoči pa sta bili tudi tov. ravnateljica in prof. Jeleničeva. Prvi del sestanka je potekal ob razpravljanju o začetni mladinski konferenci, ki smo jo organizirali prejšnji mesec. Še enkrat smo pretresli vse sklepe in rezultate, ki jih je konferenca dala in prišli smo do zaključka, da je kljub temu, da na konferenci ni bilo vse tako, kot bi bilo treba (tu mislimo predvsem disciplino, o kateri smo pisali že v prejšnji številki), konferenca dosegla svoj cilj, to se pravi, dala nam je navodila za sklepe, po katerih se bodo novi komite in mladinska vodstva ravnala. Ena važnih ugotovitev je gotovo ta, da se delo mladincev kaže predvsem pri mladinskih urah, katerim je treba posvetiti posebno pozornost. Da bo to delo sistematično, morajo razredni kolektivi izbrati tene in jih predložiti vsaj za 3 mesece naprej. Pospešiti bo treba tudi dejavnost razrednih skupnosti, kot samoupravnih organov, katerih dolžnost je predvsem skrbeti za red in uspeh v razredu, prav tako pa tudi nekaterih krožkov, ki do sedaj še niso pričeli z delom. V marksistični krožek, ki ga bo vodila prof. Jeleničeva, naj bi bila včlanjena vsaj dva dijaka iz vsakega razreda.

Na konferenci smo kritizirali tudi odnos nekaterih dijakov do mladinskih akcij. Tako se jih je za zvezno mladinsko delovno akcijo na avtomobilski cesti prijavilo kar 49, udeležilo pa se jih je le 22. To za naš kolektiv vsekakor ni častno, zato bomo proti malomarnežem primerno ukrepali.

Na konferenci smo prišli tudi do spoznanja, da bi bilo potrebno organizirati seminar za mladinske aktiviste, ki se v določenih problemih, na katere naletijo pri opravljanju svoje funkcije, ne znajdejo in ukrepajo po svojih sposobnostih in močeh. Kot nalašč nam je priskočil na pomoč ObK-ZMS, ki je v četrtek organiziral takšno posvetovanje. Udeležilo se ga je šest članov našega aktiva.

Na sestanku komiteja smo razpravljali tudi o bližnjem praznovanju Novoletne jelke. Pripravljalni odbor je povedal nekaj o svojem delu in o načrtih za organizacijo programa.

Naš intervju

Mi popoldanci

Si predstavljate nalogo s takim naslovom? Seveda ne! Sicer pa, izmed trisetnih gimnazijcev, si jih le drobna poščica more provoščiti tak naslov pri slovenski nalogi. En sam razred, I.D, ima pouk popoldne. Kot nekaki izobčenci so. Kraljujejo čeli šoli naenkrat... 10 razredov je popoldne praznih. A zvonec kljub temu zvoni. Zvoni tudi za glavni odmor. Ne ob pol enajstih, temveč ob pol petih, a zvoni vseeno... Eden od popoldancev je tudi Lilija Bartelj. Najin pogovor se je odvijal takole:

Vtisi, ki jih imaš po prvih mesecih "gimnazovanja"?

Ni losti razlike od osemletke, čeprav smo si predstavljali gimnazijo nekako drugače. Gimnazijce smo imeli za bogove, zdaj pa... Razlika je le v tem, da je na gimnaziji težje, posebno pri angleščini.

Kaj pa popoldanski pouk?

Najprej smo se počutili osamljene. Zdaj pa je že precej boljše, saj smo se že navadili na to. Le v kino ne moremo...

Gotovo so tudi dobre strani popoldnanstva, nar ne?

Vsekakor. Dopoldne se lažje učim, ker je večina prijateljev takrat v šoli. Dobra stran je še spanje, ki traja dopoldne lahko poljubno dolgo.

Kako gre pa v šoli? Kaj ti povzroča največ preglavic?

V šoli mi gre kar dobro. Le matematika...

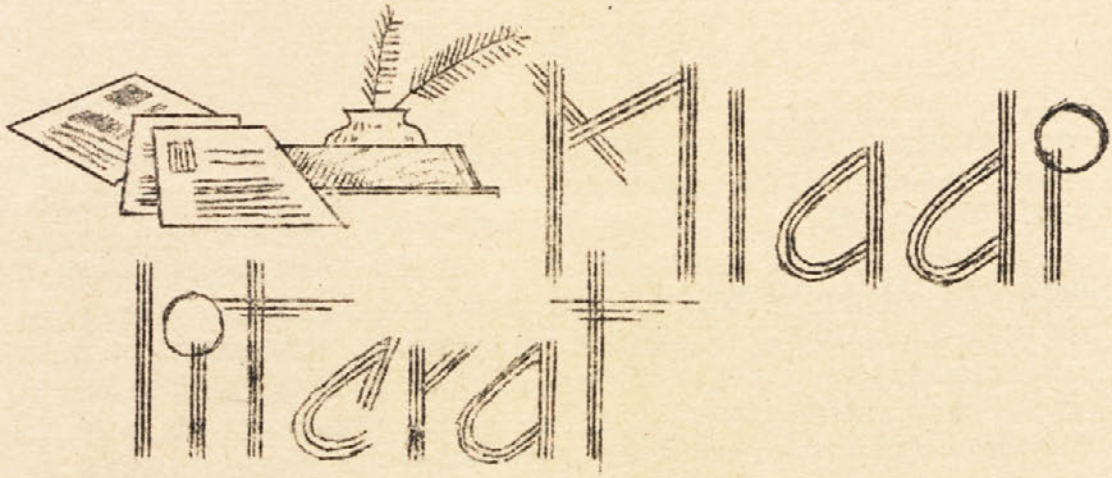
Knjiga, ki si jo nazadnje prebrala?

Victor Hugo: Človek, ki se smeje.

In še standardno vprašanje: Kakšne se ti zle Stezice?

Zelo dobre so. Prilvsen pesni C.Herrera mi ugajajo. Le klo je to?

Zvonec je prekinil najin pogovor. Glavni odmor traja popoldne na žalost le 10 minut.

Po slovensko napisala C. Herrera in B. Joyce

STEZICE ali tenjerna pot spoznanja

Pred vami leži nova številka Stezic (če sploh leži). Obratujte jo, preklinjate tisk, pošiljate vse vrste urednikov in uredniški odbor k vragu. Mučite se, da bi prebrali pesmico v sredi lista, toda sponke so nepopustljive in držijo ves časopis skupaj na nepravem mestu. Z bolečim izrazom na obrazu odkrijete, da vaša pretresljiva pesmica ni bila objavljena, zato hitro s svojo kritiko raztrgate vse objavljene pesnitve in še prozo povrh. Nato začnete močno protiaagitacijo proti Stezicam, kar ima za posledico, da urednik žalostno strmi v celo množico neprodanih Stezic, ki vpijejo po kupcu. Pa vendar, ko bi vedeli, koliko truda je vložena v teh narobe spetih listih, bi vsak kupil celo po dva izvoda.

No, pa pogledjmo, kako se sploh vsa stvar začne !

Najprej zgubi urednik ob zbiranju člankov vse živce. Obupan skliče ostale zveste sodelavce, ki mu predlagajo za popestritev Stezic razne čudne članke (Nasveti mladim materam, Kako iz nič skuham vse), nakar urednik pobesni in vsakemu posebej določi članek, ki ga mora napisati. Njemu ostane najtežje in najbolj tvegano delo: Urednikov kotiček. Morda se boste vprašali zakaj ? A kdo naj ve, če bo urednik varen pred razočaranimi poeti in pisatelji (iz dobro obveščanih virov se je izvedelo, da urednik vedno nosi nož s seboj). Razočarani poeti in pisci ! Ne ženite si tega k srcu, kajti verjemite, da je res tako: velike genije odkrije šele kasnejši čas.

Ko so članki srečno zbrani in matrice natipkane, zopet nalletimo na oviro, ki zaustavlja polet našega lista.

Danos je svet postal vse preveč grešen in njegovo veličanstvo gori na nebu je izumilo pripravo, s katero naj bi bili grešniki kaznovani. Žal pa trpijo nedolžni. Ta priprava

se imenuje ciklostil (zlasti gimnazijski). Na dan požre pet škatelj tiskarske barve in trideset tisoč živčnih vlaken. Če k temu dodamo še dva para do komolcev zamazanih profesorskih rok (roke gredo rade še na obraz) in na vsch mogočih in nemogočih mestih potemnele dijake, je slika popolna. To dobro začinite s kletvicami, pomnožite s številom ur, prebitih ob tej mučilni napravi, in dobili boste glagol, ki pojasnjuje vso stvar - ciklostirati. Dijaki, cenite naše žrtve pri tiskanju in nikar ne preklinjajte Stezic, ki se z nekoliko domišljije še dajo prebrati.

Tako, Stezice so pripravljene za prodajo. Dobi se nekaj mož železne volje (menda jo milva imava), ki sprejmejo to odločilno nalogo.

Med poukom sva vstopila v neki razred, ni važno kateri, a naj ga bo vseeno sram. Z obrazom, ki je izžareval upanje, sva pogledala po dijakih. Ob njihovem neestatskem pačenju sva komaj izdabila: "Stezice". Najbližji, ki sva mu boječe ponujala en izvod, je z gnusom zapihal: "Ne!" Ko sva proseče pogledala profesorico, je s popolnoma neprizadetin glasom omenila, naj bi prodajala še lizike. Iz skrajnega obupa naju je rešil droben glasek v ozadju razreda: "Ene Stezice, prosim." Planila sva in jo zasipala s celo množico izvodov. Medtem, ko sva silila druge, naj se zgledujejo po tem prepusti polnem dejanju, se je isti glasek oglasil nekoliko ostreje: "Zakaj pa mojih pesmi ni netri?" Postalo nana je vse jasno in obupana sva planila iz razreda.

"Denar, denar!" tuli urednik nad neprodanimi kupi Stezic, se tolče po glavi in si puli lase (dijaki usmilite se ga). Blagajnik žalostno premetava nekaj drobiža, nekje iz daljave pa se sliši: "Denar, sveta vladar!" (menda je to spoznal že Goethe. Klo ve, če tudi on ni izlajal kakih Stezic).

Najine ustnice so nemo zašepetale: "Stanu se svojega spomni, trpi brez miru."

B. Joyce

To uro razkrivam

Poznam mnogo deklet
z zvezdo na čelu
in s srebrom v očeh.
Poznam mnogo deklet,
ki si z roso unijejo lase
in si jih potresejo s sončnim sijajem
ter jih prodajajo svetu.

zaupne stvari

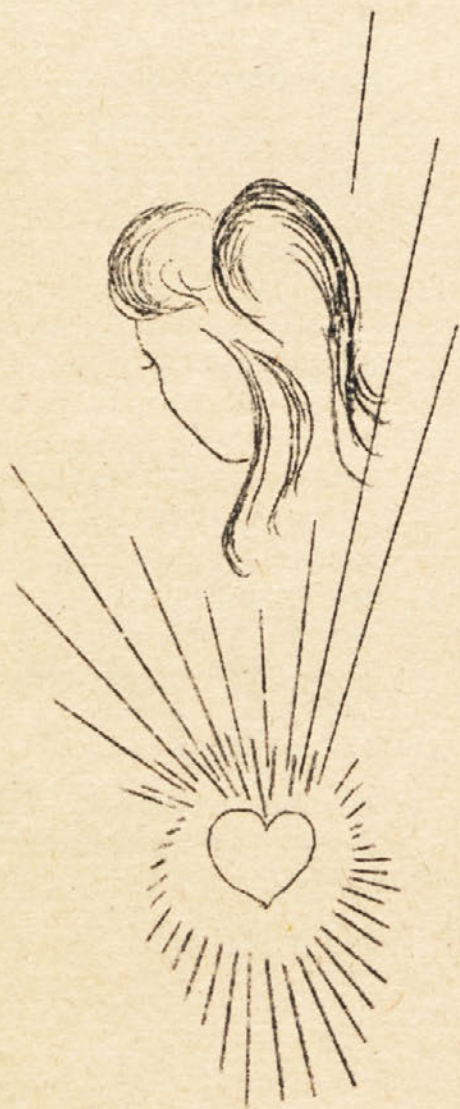

Poznam eno samo dekle,
ki ima zlato srce.
Prikovana je na sonce
z žebliki pozabljenja
in zavita v pajčolan spominov...
Nedosegljiva je.

To uro razkrivam zaupne stvari,
vsakomur jih ne povem, a tebi jih.
Nekoč boš zvedel njeno ime...
Ukradla je mir in moje srce...

PESEM

Noč za nočjo
se je prikazovala v sanjah...
Noč za nočjo
se je vtihotapljala
v obelisk mojih misli.
Vsako noč
je bila lepša in zapeljivejša
Zaljublil sem se v - spomin...

Clay

RDEČI DEMON

Noč. V sobo sijejo zvezle kot tisočere oči temnomodrega neba. Vse je tiho, vse spi, jaz pa sem na meji med budnostjo in globokim spanjem... kot da je vsa soba zagrnjena v gosto meglo in jaz stopam po ozki stezici med dvema prepaloma, olet v rdečkast sij, ki mi kaže pot. Groza me je pred neznanu temo v globinah prepadov, a vseeno bi se rad vrgel v blagodejen mir, ki diha iz njih in me vabi k sebi. Ah, kako onamno bi bilo leteti, neskončno dolgo, večno leteti, brez truda, brez vsakega naprezanja živcev, ki me tu na tej ozki stezici neznansko utruja. Rdeč sij mi kaže pot naprej, vedno naprej in jaz stopam ogrnjen v plašč Rdečega demona, v plašč nerazsodnosti, bolečine in hrepenenja. Iz prepadov me kliče pokoj, mir in pozabljenje, a jaz se ne morem odzvati. Rdeči demon me je ogrnil v svoj plašč...

Iz oddaljenosti zaslišim bitje ure. Skušam odpreti oči, a veke se mi zlijo grozno težke, kot zlepljene. Mučim se, da bi pogledal, kajti čutim, da ob meni nekdo sedi, čutim dih toplote na obrazu, neko sladko bolečino v srcu. Počasi nekoliko odprem oči in skozi ozko razpoko med vekami me zbode rdečkasta svetloba, v katero je oletala vsa soba... Mir, le bitje mojega srca tolče v molk in zdi se mi, da lahen, posmehujoč krohot brni okoli mene... Še bolj odprem oči... Zraven mene sedi moj znanec iz temnih noči, Rdeči demon. Krvavi plašč valovi in skozi to rdečo kopreno vilim nejasno silhueto ženskega telesa, smeji se mi, da, to je smeh, krohot, školoželten in nejasno se mi vzbudi v srcu jeza nanj... Prekleti demon, zopet si me dobil, zopet si me ogrnil v svoj plašč nerazsodnosti, bolečine in hrepenenja, ah... samo reži se, njegov plašč valovi kot morje ob zahajajočem soncu in izginja v temo, tiho blede, njegov krohot ugaša...

Prebudil sem se, dokončno. Ah, kakšna tišina, kakšen mir. Zvezde mi nežikajo z globokega neba in med njimi iščem njeno in mojo zvezdo...

Saj res, glej no, zopet sem zaljubljen...

Magdalena:

November

Jesen prihaja v mesto s tiste strani, kjer se vije reka, in tiho šepeta s suhimi listi zaspanega drevja v malem gozdu. Zaljubljeni so odšli in klopice so zapuščene. Poletje je s sabo odneslo tudi streho ljubezni.

Na ulicah malega mesta se ljudje srečujejo in govore: "Dobro jutro, kako se imate?" Ali: "Časopis prosim." Ali tako nekako, samo bolj žalostno.

Nihče ne opazi, da se v III nadstropju sive stolpnice kdaj pa kdaj odgrne zavesa ob oknu in se za steklom prikaže blede obraz mlade žene, ki gloda, kako se veter poigrava z rdečkastim listom, ga nese vedno nižje, dokler končno ne pristane v kakšnem temnem kotu zapuščene dvorišča. Med vrata majhne brivnice se ob podboj naslanja plešasti brivec, navidezno mirno vleče staro pipico in misli na svoje enolično življenje ali pa na stranke, ki jih je izgubil. Branjevke na trgu preštevajo drobiž in hitijo prodajati. Na travniku za mestom vojaki kopljejo strelni jarek in odkopana zemlja jim razkazuje svojo črno dušo. Malo vstran zamišljen stoji mali oficir. Z roko brodi med sivimi prameni las, spominjajoč se stare legende o vojškovanju.

Na ulicah pa se ljudje srečujejo in govore: "Dobro jutro, kako se imate?" Ali: "Časopis prosim." Ali tako nekako, samo bolj žalostno.

Ob mojem truplu ne prižigaj sveč!
Njihove medle svetlobe
ne morem vzeti s seboj
tja, kamor bom odšla.
Ne plêti vencev,
ne muči cvetk!
V mraku odidi
v borov gozdiček,
sredi jase odtrgaj
rosni jesenski podlesek
in ga položi k mojemu zglavju.
S seboj bom vzela samo dvoje:
njegov vonj in spomin na življenje.
Ob mojem truplu ne prižigaj sveč.

Ruth:

Tudi to je življenje...

"T! Delo, Tovariš! Kupite, kupite!" Njen hripav, skoraj da že hreščoč glas doni v siv jesenski dan. Sključena sedi na majavem zaboju, pri nogah ji leži kup časopisov in v rokah drži dva izvoda Dela. S suho roko si popravi lase, ki ji uhajajo izpod velike pisane rute in potem jo zopet položi na časopis, da ne bi veter odnesel Dela, morda Tovariša - da ne bi odnesel del njenega zaslužka.

Stojim ne daleč od nje in jo opazujem. Vsakokrat, ko gre človek mimo njene prodajalne, mu pod nos pomoli časopis in mu zaupije v uho: "Kupite, kupite! Delo, današnje Delo!" A človek gre mimo nje, ne meneč se za njeno vpitje, v skrajnem slučaju jo le bežno ošino s pogledom. Morda ji celo odgovori: "Ne, hvala, ga že imam!" Tedaj starka tiše ponovi: "Pa kupite Tovariša," a ko se človek nič več ne zmeni za njeno ponavljanje, skoraj boječe zašepeče: "Kupite, kupite!" Njena brezzoba usta se počasi zaprejo in starka se zopet usede na zaboj. Njene sive, utrujene oči so uprte na kup časopisov. Kdaj jih bo prodala? Poldan je že, a tu jih je še vse polno, neprodanih, zapuščenih ob njenih nogah. Vsaka tiskana stran hrani v sebi njen vsakdanji kruh, vsako Delo, vsak Tovariš ji prinaša tisto, kar potrebuje, da živi. Hranijo jo te mrtve stvari, ki ljudem služijo za zabavo, a njej za življenjski obstoj.

Od svoje mladosti dalje, ko je prvič začela prodajati ljudem časopise, ko ji je bil glas še tih in boječ, pa vse do danes, ko ji časopisi še vedno ležijo ob nogah, le njen glas je bolj močan, nič več se ne trese od sranežljivosti, morda le od starosti, se vse te tiskane strani zanjo iste, brez sprememb, brez novih dogodkov, brez politike, brez nesreč - zanjo so le listi njenega življenja.

V žepu sem poiskala 20 dinarjev in napotila sem se k njej. "Prosim, dajte mi Delo", starka me hvaležno pogleda, vzame denar in mi poda časopis. Kot da sem ji vlila novega upanja v uspešnejši dan, glasneje zaklič: "Kupite, kupite!" Oddaljujem se. Ne slišim njenega glasu, kajti utonil je v hrupu popoldanskega dne. V rokah držim Delo, tisto Delo, ki sem ga že pri zajtrku prelistala in površno prebrala in se sprašujem, zakaj sem ga pravzaprav kupila: Morda zato, da sem lahko skrivaj pogledala, koliko denarja se nahaja v starkini denarnici, da sem lahko slišala njen

glas, drugačen od tistega, ki hrošččeče vabi kupce, takega, ki je poln neizrečene hvaležnosti. Zvečer sem jo še enkrat srečala. Stala je med dvema avtobusoma, k sebi pa tiščala kup časopisov in ob bokih ji je bingljala denarnica, ki se mi je zdela še vedno prazna. Njen glas se je zgubljal med brnenjem motorja in le od časa do časa sem slišala tisti "kupite, kupite!", ki pa je postajal vedno tišji. Odhajala je. Kam? Morda na trg, med ljudi in iskala bo kupcev za svoje Delo, Tovariša, in druge časopise, morda pa v boren dom, kjer bo s tresočo, uvelo roko štela denar - svoj današnji zaslužek. Med rumenimi kovanci bo ležal tudi kovanec nekega dekleta, ki se je prvič v svoji mladosti srečala s trdim in težkim človeškim življenjem.

Clay:

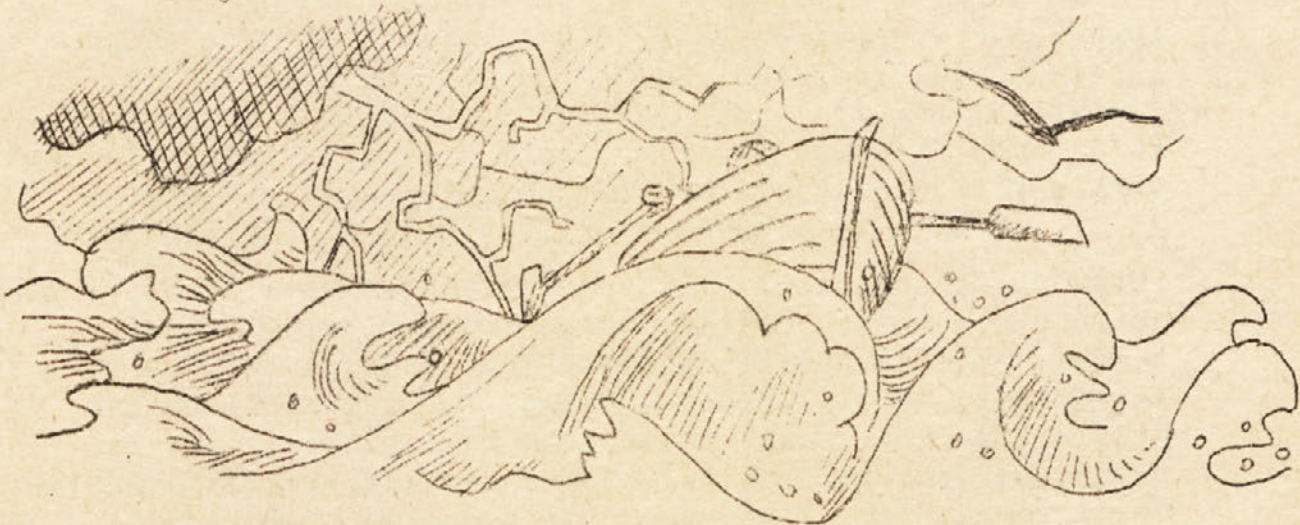
PRIVID

Pošastna lalja reže dim,
ki dviga se z morja,
na njej med drugimi sedim
in vsak vesla, kot zna.
Po mirni zemlji hrepenim,
a kdo ve, kje je ta.

Za ladjo črn ptič leti
in vse, ki padejo
v kljuna svojem zdrobi.
Strašno vpijejo
vsi tisti, ki jih ptič dobi,
a kaj le morejo?!

Nad nami čas svoj bič vihti,
usoda je krmar
in pade vsak, kdor ne zadržim,
v morje, kaj nam mar.
Pot čela trudna nam rosi,
"Veslaj!" kriči krmar.

Po hrbtih čas svoj bič vihti,
"Veslaj!" kriči krmar,
za ladjo črn ptič leti
in malo vsem je mar,
da veslo ni iz rok drsi,
da trudni sem mornar.

C.Ferrera:

AOKTUBAO

Ure polzijo skozi mrežo
razpete noči.

Vsaka odnese del nojih misli,
truden vzdih lahko pobere
iz ustnic.

Vsaka je polna,
ko tone v neskončnost,
ko pride in gre
in se nikoli ne vrne...

Črni prsti nemega drevesa
cefrajo večno nebo,

da lije iz ran
rumena svetloba...

Črni prsti teme
cefrajo speče ptice v čelu
in pletejo vence iz stokov.

Noč je brez dna,
bolj ko se vtapljaš vanjo,
dlje si od nje...

Noč ima mir,
samo če ga iščeš
ga našel ne boš...

Noč ti vedno kaj da
in vedno kaj vzame,
zato se ne jezi, če spanec beži,
kajti noč je brez dna
in tudi zate nekaj ima.

Clay:

PRAZNE ULICE

Lebdel sem v soparnem zraku mesta, polnem smradu, lima
in vreščanja. Pod menoj so se pol ulicami trli ljudje,
hiteli sem ter tja, postavali ob vogalih in bruhali gnilo-
bo iz sebe na svoje znance. Otroci z očmi, v katerih so se
vrtela kolesa strojev, so mučili pretepenega psa. Ta pa
je tiho cvilil in proseče gledal najhne, hudobne kreature.

Potem pa sem zaslišal škripanje, kovinski zven trka, cviljen-
je in pod menoj so hiteli jekleni roboti, sipali iz sebe
smrdeče olje in mučili crknjene pse. Čedalje več jih je
bilo, medlo svetlikajoči se stroji so se zbirali in za-
molke govorili. Odšli so v ulico brez konca, tlakovano
s hrepenenjem, željami in skrbmi. Na njej je ležalo drhte-
če človeško srce. V njegovem utripanju je zvenela nema

prošnja za milost. A kdo bo ganil jeklo?... V ostrem, hitrem tempu so zabobneli železni koraki po tlaku in roboti so zrlveli čez srce z ostudnim režanjem in vpitjem...

Ulice so zdaj dolge in prazne... Res je, slišim hrup množice, obrekovanje, vreščanje otrok, a ulice so vseeno dolge in prazne.

N.N.

Pesem stare vrbe

Ob modrem jezeru
si vrba krajša dan,
da gleda ribe
in poje pesem.

Poslušaj,
mar ne čuješ
pesmi stare vrbe,
ki poje o ljubezni...

Vrba poje pesem
in misli,
la je življenje kruto
kot veter,
ki se igra z njenimi rokami.

Mirko:

Zvezde padajo

Zvezde padajo v noč...
Kakor plamteče bakle se izgubljuje v temo
in se ne vrnejo več...
Zamrejo v prostranstvu vesenirja.
Zvezde palajo v noč...
Izginjajo nam izpred oči.
Kot drobni utrinki sponina
tonejo v večnost pozabe.
Zvezde padajo v noč...
Neslišno izgubljuje v svet se tišine.
Plovejo in tonejo v neizmerni mrak.
Prav tih je in žalosten njihov odhod.
Zvezde padajo v noč...

v noč

Cvetka Guček:

SREČNO, KEKEC!

Če ima mladinski film namen, popeljati za sabo mladega gledalca, oziroma otroka, s preprosto in zanimivo zgodbo, vzbujati v njem domišljijo, sočutje, ljubezen do živali, pogum, dobro voljo, odpor do slabega, potem je slovenski film "Srečno, Kekec", ki ga je zrežiral Jože Gale, skorajla dosegel svoj namen.

Otroci so se vanj popolnoma vživeli in pozneje tudi živahno diskutirali o njem. Pozdravljamo pa ga predvsem zaradi tega, ker je mladinskih filmov tako zelo malo. Otroci si kvarijo okus ob raznih revolverških in psevdozgodovinskih filmih in vse prej kot občutek za lepo in dobro se prebujajo v njih brutalna nagnjenja.

Moti nas pa to, da film ne prikazuje življenja naših otrok. Tudi ni pravljičen, nasprotno, prav stremi za tem, da bi ne prikazoval čudežev. Pripravljeni smo verjeti celo v skrivnostne kapljice, ko poznamo moč nekaterih zdravilnih rastlin.

Vsekakor pa so otroci s svojim načinom mišljenja in igranja zelo prepričljivi. Kdaj pa kdaj le pri Kekcu čutimo, kako se je z njim prizadeval režiser. Boljša je bila Rožletova pojava, bejazljivega nerodneža, ki pa je po srcu dober fant. Že njegove oči in na široko odprta usta nazorno pričajo o njegovi strahopetnosti. Tudi Mojca nas je prepričala v svoji nebogljenosti in krhkosti. Prav učinkovita pa je Pehta. Njena močna postava, razkuštrani lasje in mračen obraz nam razodevajo žensko, v kateri se ljudje lahko videli le hudobno čarovnico. Njen rahel smehljaj, ki se ji je porodil na ustih, ko se je ozrla na Mojco, ali ko je zaslišala petje in igranje na harmoniko, pa nam je dal slutiti, da so tudi v njej čustva in morda celo ljubezen.

Prijetno nas je presenetilo gorenjsko narečje, ki je še bolj poživilo vzdušje.

Fotografija je bila dobra. Posebno lepa slika se nam nudi v prizoru, ko vaščani iščejo Kekca in v vodi odsevajo njihove postave in bakle.

Zelo lep je prizor ko Rožle pribeži od Pehte in se ves utrujen zlekne na travnik, kjer se pasejo krave. Sprašuje

svoje vest. Ta čas pa začnejo krave glasno mukati in s tem nehotе stopnjujejo Rožletov strah in očitеk vesti.

Glasba živahno spremlja dejanja in jih tudi dopolnjuje. Ko Kekec vliva Mojci kapljice v oči, zaslišimo zaporedoma tri akorde, namesto da bi gledali vlivanje kapljic.

Nikakor pa mi ni bilo všeč, da otroci niso peli sami. Verjetno bi njihov neuglajen, a morda bolj prisrčen glasek bolj ogrel publiko kot tisti polni, kultivirani glas, ki smo ga slišali.

Ina:

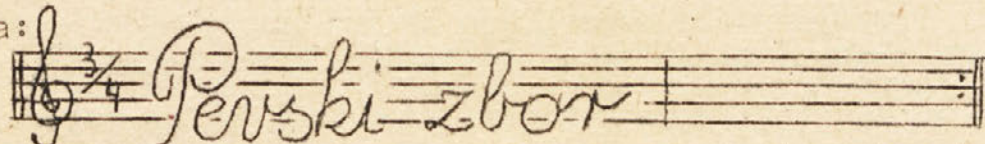

Dramatski krožek

Kot ste že slišali na mladinski konferenci, študiramo pri dramatskem krožku francosko komedijo "Pero". Imamo že celotno zasedbo, ki pridno vadi. Sodelujejo trije četrtošolci (Erpič, Gazvoda, Škof), trije tretješolci (Kobe, Lilijeva, Žuškova), dva drugošolca (Malič, Goleževa) in en prvošolec (Bartolj). Premiera bo najbrž februarja ali v začetku marca. Izkupiček je namenjen za maturantski izlet.

Vsebina komedije: 17-letna smrklija napiše predrzen roman in postane slavna. Ko pa hočejo, da bi še dalje pisala, odkloni, ker ji ne puste, da bi hodila s svojim fotografom, v katerega se je zaljubila. Ker je vezana s pogodbo, si vsi od očeta in stare name, do služkinje prizadevajo, da bi jo nadomestili, kar pa se nikomur ne posreči, ker so vsi "predpotopni dinozavri", kot ugotovi dijak, ki ga oče inštruirira. Končno začne pisati mali 8-letni Edmond in ko se oče vda v usodo, da njegova hči hodi s fotografom - tudi ona.

Meta:

Lani smo na gimnaziji pogrešali pevski zbor, letos pa so se mladi pevci na proslavi 29. novembra zopet pojavili na odru, zato sem se napotila k pevovodji, tov. Ernestu Jazbecu, da mi v zvezi s tem odgovori na nekaj vprašanj.

Koliko časa že vodite pevski zbor na gimnaziji?

S prekinitvijo dveh let vodim zbor od leta 1959 - 1963.

Kako da lansko leto ni prišlo do ustanovitve pevskega zbora?

Pevcev pravzaprav lani ni manjkalo, toda zbor je razpadel zaradi nediscipline in neposnosti dijakov.

V pogovoru s sošolci imam vtis, da je zanimanje za zbor veliko, kaj menite vi o tem?

Res, zanimanje je precejšnje, toda v nekaterih razredih se zelo dobri pevci niso prijavili. Imel sem vtis, da se učenci iz II.B in I.A niso prijavili iz nekakšnega protesta, čeprav sodijo med najboljše pevce.

Katere razrede nameravate vključiti v ta zbor?

V zbor nameravam vključiti prve in druge razrede in kolikor bi bilo zanimanje, še tretje.

Ali bodo v zboru lahko sodelovali tudi vlakarji?

Tudi vlakarji bi sodelovali in to zelo radi, le če bi bile pevske vaje do pol štirih.

Katere pesmi nameravate vključiti v ta program?

To je težko reči. Ta zbor bi lahko pel kaj težjega, n.pr. kak madrigal ali kanon, toda za to bi bilo potrebno veliko discipline. V prejšnjih letih mi je to uspelo.

Na kakšne zapreke ste naleteli ob ustanovitvi?

Pravzaprav na nobene. Začeti je treba z delom. Edino vprašanje je moj prosti čas. Toda če bi videl, da je zbor resno prijel za delo, mi tudi tega ne bi manjkalo.

Želeli bi, da bi imeli ob koncu šolskega leta samostojen javen nastop, ali bo to mogoče?

Do konca leta je to nemogoče. Zato pa bi naštudirali nekaj pesmi, ki bi bile sestavni del programa. S tem bi lahko gostovali tudi v drugih krajih. Nisem pa pristaš dela brez cilja in ker je to mlad zbor, bi skušali drugo leto obiskati celjski festival.

Pa še eno vprašanje - kateri slovenski skladatelj vam najbolj ugaja?

Najbolj mi je všeč Račo Simoniti. Ker pa nima dovolj skladb za mladino, bomo peli pesmi Gobca, Liparja in Mihelčiča.

Tov. Jazbecu sem se v inenu uredništva Stezic za njegove odgovore najlepše zahvalila.

Cvetkà:

Priprave za novoletno jelko

Le še lobra dva tedna nas ločita od Novega leta. Kdaj in kakšna bo proslava?

Novoletna proslava bo 29., to je na nedeljo. Začela se bo obselnih zvečer in se bo končala točno pob enih zjutraj. Točno zaradi tega, ker se starši pritožujejo, da trajajo naše novoletne proslave predolgo.

Dijaki prvih razredov bodo morali na željo staršev zapustiti praznovanje ob desetih.

In program? Nekateri hočejo program pred plesom, drugi pa med odmori orkestra. Če bi lahko ostali do konca slavlja tudi prvi razredi, bi bilo boljše, če program ne bi bil strnjen, kajti mnogo lijakov ne pleše, in zato bi bilo zanje bolj prijetno, če bi bile posamezne točke med plesom. Če pa bodo prvi razredi le ostali na novoletni jelki samo do desetih, bo boljše, če bo celoten program izveden pred plesom.

Kot vsako leto bo tudi letos zakuska. Kot po navadi hrenovke in čaj, za priboljšek pa še keksi in napolitanke. Ker nočemo natrpati telovavnice s klopni, ki zavzamejo preveč prostora, bomo skušali urediti nekakšen bife, kjer bo vsak dobil svoj obrok.

Načrtov je veliko, upamo, da bo tudi denarja dovolj. Šola nam bo dala precej podpore, vsak lijak pa 250 ali 300 din. Veselimo se torej naše novoletne proslave!

~ o o ~

DOLENJSKEMU LISTU

se uredništvo **STREZIC**

najtopleje zahvaljuje za podporo.

UREDNIKOV KOTIČEK

Če ste prebrali humoresko o mladem literatu in se vam je v srcu porodilo usmiljenje do urednika, ki je po avtorjevem mnenju vsega pomilovanja vreden, naj vam povem, da le ni tako hudo. Članki čedalje pogosteje kapljajo v uredniško mapo, pa tudi Stezice kupi že skoraj vsak dijak v našem zavodu. Seveda, začeti je bilo treba in začetek je najbolj težak. Sedaj smo začetniško krizo preboleli, v naše in upajmo, tudi v vaše zadovoljstvo. Seveda še ni vse dobro, še vedno iščemo in še vedno izpopolnjujemo, tako na tehnični, kot na vsebinski plati. V kritiki, ki je bila objavljena v Dolenjskem listu, ste lahko prebrali, da je avtor kritiziral predvsem mlalega literata, neltlen ko se je o ostalih rubrikah še kar pohvalno izrazil. Pojasniti pa moram, da smo imeli do sedaj ravno z drugimi rubrikami največ težav, kajti pisati smo jih morali sami člani uredniškega odbora, ali pa smo jih šele po dolgem prigovarjanju le izsilili od predstavnikov posameznih krožkov. Le-ti bi morali sami skrbeti za to, da bi prišlo poročilo o njihovem delu v javnost, in da bi lahko rekli: "Glejte, tako in tako delamo!" Na to še prepogosto pozabljajo. In kakšno je poročilo, če že je, jim tudi ne sme biti vseeno.

Drugače je z mlalim literatom. V zadnjem času nam gradiva ne manjka, zato se je kriterij jel rahlo dvigati. Vendar pa moramo biti tudi tu objektivni. V Stezicah objavljajo svoje prispevke lijaki iz vseh razredov, od prvega do četrtega, zato seveda ne moremo pričakovati, da bo članek nekega dijaka iz prvega razreda kvalitetno onak članku četrtošolca, ki je starejši in zrelejši od njega. Če bi gledali samo na kvaliteto, bi delali krivično in bi tistim popolnim začetnikom (začetniki smo pravzaprav vsi) zbijali veselje do pisanja. Razlike so tudi med vrstniki. Recimo da dva avtorja istih let oddata svoje članke. Prvi ima literarno žilico, kakor temu pravimo, in čisto navalni, vsakdanji dogodek opiše s popolno stilno tehniko in čudovitimi metaforami, drugi pa snov, ki je res vredna obdelave, obdela po šolsko. Čuti se sicer velika čustvena prizadetost in iskrenost, vendar ne najde pravega izraza, ne more povedati tako, kot bi to napravil prvi. In nam ostane odločitev: ali prvi ali drugi. Če moramo kak tak članek odkloniti, se z avtorjem vedno osebno pogovorimo, ali pa mu odgovorim v tej rubriki. Tako zve naše mnenje in pomanjkljivosti lahko odpravi.

Psevdonimi tudi mene precej motijo, saj večkrat celo sam ne vem, s kom imam opravka. Moje mnenje je, da so mladi literati le preveč bojazljivi, čeprav jih moramo tudi razumeti, saj jim psevdonime narakujejo okoliščine. Končno pa tudi ni važno, kdo piše, ampak kaj piše. Vendar, če se že noče razkriti javnosti, naj se s pravim imenom predstavi vsaj uredništvu; kajti v bodoče člankov, katerih avtor bo neznan, ne bodo objavljali. Jančino pa, da bo njegova skrivnost ostala med člani uredništva, ali pa še v ožjem krogu, če to želi.

Glede vsebine mladega literata, pa bi rekel tole: kako naj piše in kaj naj piše, v to nikogar ne moreš siliti. Lahko mu samo svetuješ ali pomagaš. Res je, da smo v času gimnazije ravno v dobi, ko spoznavamo samega sebe, svoj notranji svet, svoj lastni jaz. O čem naj torej pišemo, da bo pisanje res pristno in doživeto? Zato ni čudno, da najdemo v poeziji kot v prozi skoraj vedno avtorjev notranji svet, njegovo reakcijo na zunanje dogodke in prelvšen njega samega. Vse kaže, da je tak način pisanja postala že nekakšna konena te rubrike, vendar pa to ni prav. Saj ne živimo samo v svojem notranjem svetu, živimo tudi v času, ki je poln dinamike in hitrega razvoja. Tudi tega se moramo zavedati in čas je, da se odsev tega življenja pojavi tudi na straneh mladega literata. Ne mislite, da hočem s tem vplivati na vas, ne, pišite, kadar čutite potrebo, da bi pisali, in pišite tisto, kar vas je k pisanju napotilo. Nikar pa se k pisanju ne silite.

Tisk je še vedno Ahilova pota našega glasila. Če je ta izvod, ki ga imate sedaj v roki, tehnično boljši od prejšnjih dveh, mislim, da se lahko vsi skupaj odlaahnemo. Vi, ki ste lahko brez uporabe fantazije vse to prebrali, in tudi mi, ki nam ne bo treba več poslušati pritožb in očitkov.

No, pa saj sem se že kar preveč zaklepetal in moj kotiček se je pošteno raztegnil, zato naj odgovorim še nekaterim avtorjem, ki so na straneh Stezic zaman iskali svoje prispevke.

J.E.LA: Kot sem že preje napisal, ne bomo v Stezicah več objavljali anonimnih člankov, zato te prosim, da se nam predstaviš s polnim imenom, ali pa nam prispevke izročiš osebno. S prispevkom pod naslovom Nedeljsko popoldne, nisem bil zadovoljen, ker se mi zdi, da je teh popoldnevov v Stezicah le preveč in ni prav, da bi po Sobotnem popoldnevu objavili še nekako nadaljevanje. Pišeš pa dobro, zato si kar izberi primerno snov in nam še piši.

SPORT

SREDNJEŠOLSKO PRVENSTVO

Končno se bo tudi novomeški mladini ponudila priložnost sodelovati v enotni srednješolski ligi. Do sedaj je namreč vse ostalo le pri načrtih, kvečjemu košarkarska liga je včasih zaživela, vsi ostali športi pa so splai spanje pravičnega. Letos pa smo na najboljši poti, da bomo imeli srednješolsko prvenstvo v vseh panogah. Zaslugo za to ima delovno ŠSD gimnazija, ki je organiziralo to prvenstvo. Dvanajst panog, od tega pet ženskih, bo odločilo, kdo bo 25. maja dobil prehodni pokal in kdo zmagovalne diplome. Košarka, odbojka, roket, namizni tenis in strelstvo za moške in ženske ter šah in mali nogomet za moške, bodo prav gotovo pritegnili celo vrsto dijakov, ki se bodo borili za zmago svojih šol, ali pa bodrili svoje sošolce v napetih športnih borbah. Vabila za sodelovanje so bila poslana učiteljišču, ESS, vajenski šoli, srednji kmetijski šoli, osnovni šoli in srednji medicinski šoli. Do sedaj so se prijavi že učiteljišče, ESS in srednja kmetijska šola, v kratkem pa pričakujemo prijave še ostalih povabljenecv.

Prvenstvo se bo pričelo po novem letu. in bo vsekakor koristna priprava za tradicionalno srednješolsko prvenstvo Dolenjske, za gimnazijado, ekonomijado in ostale dvoboje sorodnih šol ter ne nazadnje za vse tiste športnike - dijake, ki branijo barve Novega mesta v različnih športih. S tem tekmovanjem pa bi obenem bila zamašena velika vrzel, ki jo je bilo čutiti v vseh zadnjih letih v športnem udejstvovanju dijakov. Ti so bili tako vse preveč vkovani v pretesen program šolske telesne vzgoje in niso mogli pokazati svojih športnih sposobnosti.

SREČANJE GIMNAZIJ

Maribor, sobota in nedelja. Dva dni neusmiljeno sneži. Dvanajset-članska odprava našega ŠSD se bori v telovadnici II. mariborske gimnazije proti tamkajšnjim športnikom v šestih panogah. Izkupiček: 2 zmagi in 4 porazi. 2 poraza sta bila na moč nesrečna. V spomladanskem povratnem dvoboju bo po splošnem mnenju Novomeščancv obratno.

Posamezne igre so potekale takole:

ODBOJKA

Prva tekma - prva radost. Naše gimnazijke so bile boljše, toda šele v drugem in v tretjem nizu. Prvega so osvojile domačinke, nato pa so se gostje zagrizle in dobro merjeni udarci Šetinove so vedno znova zadevali neubranjena mesta. Oba naslednja niza sta minila v znamenju nesporne premoči Novomeščank, ki so tudi zmagale z 2 : 1. Še postava: Šetina, Čuček, Župet, Bele, Jakše, Urbas, Kotnik.

Sledila je odbojcarska tekma moških reprezentance. Knoll, Vozlič, Jereb, Blažič, Berger in Splihal so skušali doseči to, kar so pred njimi dosegle odbojkarice. Povedli so domačini, a borbeni Novomeščani so jih pri dvanajstih točkah ujeli in v naletu osvojili prvi niz. Naslednji niz so v enakovredni igri odločili v svojo korist Mariborčani. Sledil je dramatični zadnji set. Požrtvovalnost ni mogla nadomestiti slabe kondicije. V odločilnih trenutkih je gostom zmanjkalo sapa in 15 : 13 ter 2 : 1 so zmagali Mariborčani.

ŠAH

Zadnji dvoboj prvega dne je potekal zelo dramatično. Polno obratov jeglevna značilnost dvoboja. Mariborčani so bili še močnejši kot v Novem mestu in upanja na zmago ni bilo dosti. Po prvih petih partijah je kazalo na katastrofo: Šporar, Berger, Uhan in Erpič so z Mariborčani Šestarjem, Božičem, Detičkom in Serianzov. Požrli štiri grenke pilule. Štirje porazi in 4 : 0 za Maribor. Stokanovičev remi s Kuvomcem situacije ni dosti spremenil - 4 1/2 : 1/2. Picek nato z belimi figurami preigra Jenšaca ter zabeleži prvo celo točko za Novomeščane. Istočasno prekine Splihal partijo z Drašlerjem v boljši poziciji s kmetom več. Skube izgubi z Marušičem - 5 1/2 : 1 1/2. Mrvar in Gazvoda na prvih dveh deskah z dobro igro zabeležita dve remija proti Klemenčiču in A. Šestarju. Ker Splihal v nadaljevanju v nedeljo dopoldne zanesljivo zmaga, je končni rezultat 6 1/2 : 3 1/2

KOŠARKA

Turk 4, Šetina, Jakše, Dobovšek 1, Pezelj, Bohte, Glonar I., Somrak, Glonar M, Markelj.

Mariborčanke so zmagale s 30 : 5. Do polčasa je bila igra enakovredna, nato pa so Mariborčanke po zaslugi odlične Švarcove napolnile koš gostij. Ker so poleg tega Novomeščanke še popustile v obrambi, je razlika tako visoka.

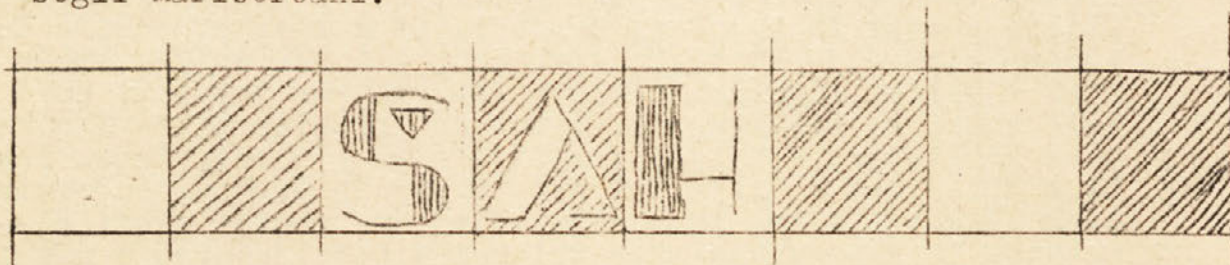
Sledila je košarkarska tekma moških. Mariborčani so bili izraziti favoriti, saj je v njihovi ekipi igrala cela vrsta košarkarjev Branika in Maribora. Vendar pa so Novomeščani v začetku postavili vse napovedi na glavo. Splihal in Polenšek sta kaj kmalu zmedla domačine s hitrimi in naravnost atraktivnimi potezami. Na žalost je ostala trojica, predvsem pa Knoll, zgrešila nekaj sijajnih priložnosti za zade-

tek in ob polčasu so domačini vodili z 38 : 28. Drugi polčas se je začel s silovitim naletom gostov, ki so hitro izenačili rezultat. Sledil je juriš Mariborčanov in spet je bila razlika le točk. V tem času so si Novomeščani nabrali celo vrsto osebnih napak in v 14. minuti je moral pri rezultatu 63 : 53 zapustiti igro Splihal. Do konca so nato gostje igrali razbito, saj ni nihče več znal povezati njihovih vrst in so dosegli le še 5 pik. Nasprotno pa so domačini zagrabili z vso silo in na koncu zmagali z 81 : 58. Kljub 23. pikam razlike bi gostje lahko zmagali, če bi bil Knoll razpolčen in če bi prva petorka lahko igrala vso igro. Vseeno pa so Knoll 8, Blažič 4, Jereb 6, Polenšek 22, Splihal 18, Pirc in Stokanovič zapustili prav dober vtis in vlili upanje na zmago v Novem mestu.

NAMIZNI TENIS

Berger in Picek sta bila tako superiorna, da o njihovi zmagi sploh ni treba izgubljeti besed. Božič in Pezliček sta v šestih setih osvojila le 61 točk, ne da bi pri tem osvojila set.

Vsekakor je bilo tekmovanje zelo zanimivo in borbeno. Mariborčani so se izkazali kot dobri športniki in kot slabi organizatorji. V spomladanskem srečanju v Novem mestu imajo domačini precej upanja na podoben uspeh, kot so ga zdaj dosegli Mariborčani.

Za nami je že sedem kol gimnazijskega prvenstva v šahu. Stanje na lestvici se vedno bolj jasni. Tudi odločilna partija za naslov prvaka je že odigrana. V silno ostri in zapleteni igri je Mrvar kot beli takoj prešel v napad. Gazvoda se je branil, kot je vedel in znal, toda le majhna napaka je zadostovala, da je Mrvar osvojil loveca in Gazvoda se je vdal. Tako ima Mrvar lepe možnosti, da ponovi lanskoletni uspeh in tako že v drugič zapored postane gimnazijski prvak. V zadnjih kolih ima Mrvar sedaj, ko je že igral s Stokanovičem, s katerim je s težavo remiziral (Stokanovič je spregledal mat!), le še lažje nasprotnike. Gazvoda je še vedno na drugem mestu. Od Mrvarja ga loči točka in pol, vendar je igral partijo manj. Tako lahko le čaka na kak Mrvarjev spodrselaj. Pred sabo pa ima še težak dvojboj s Šporarjem, ker bo tudi v tej partiji moral voditi črne figure. Šporarja loči od Gazvode le pol točke in ima še vedno upanje za osvojitve drugega mesta. Na četrtem mestu je trenutno Terzič, sicer pa je položaj v sredini še vedno nejasen zaradi boleznih Petelinkarja.

Stanje po 7. kolu: Mrvar 6 1/2, Gazvođa 5 (1), Šporar 4 1/2 (1), Terzič 3 1/2 (1), Bežič 3 (2), Zagore 3 itd.

PRVENSTVO DOLENJSKE

Naša šahovska ekipa v postavi Mrvar, Gazvođa, Picek, Splihal in Šporar, se je udeležila tudi brzopceznega prvenstva Dolenjske. Fantje so osvojili 4. do 5. mesto, pol točke za ekipo iz Viden-Krškega. Ta uvrstitev je kar solidna, vendar pa sta bila Gazvođa in Splihal precej nerazpoložena, poleg tega pa smo usodne pol točke, ki nas je ločila od 3. mesta, izgubili po sodnikovi zaslugi, ker je neutemeljeno kontumaciral Gazvođa v borbi s Tisujem, ko sta se nasprotnika že sporazumela za remi. Dolenjski prvak je postala prva ekipa Novega mesta.

PLAKETO STEZIC najboljšemu športniku

V tem kolu je skoraj vse točke pobrala mariborska ekspedicijska košarkarjev, odbojkarjev, šahistov in namiznoteniških igralcev:

Splihal 14, Šetina 12, Polenšek in Picek 8, Berger 6, Bele 5, Gazvođa, Mrvar, Pirc in Vidmar po 4, Knoll in Florjančič 3, Stokanović in Vozlič 2 ter Dobevskeva 1 točko.

Kako ukanimo
vratarja...

HUMOR X²=100

